

— Ами дѣ и какъ ти минѣ на рѣкѣ мечыѣ?

— Намѣри ся въ дворѣтъ на злочестыйтъ ми господарь.

— Че какъ тѣй?

— Незнаѣхъ, сестро; но мислѣхъ че ще имамъ врѣме испослѣ да издирѣхъ и да ся науча на кого на рѣкѣтъ е былъ.

— И може ли това нѣкакъ да ни освѣти за издирваніе на башинытъ ни убійцы?

— Животѣтъ си имамъ посвятенъ, сестро, въ извършаніето на тѣзи священный дѣлъность. И молѣхъ Бога дано не умрѣхъ прѣди додѣ не издирѣхъ убійцытъ на бащѣ си.

— Ахъ тате, тате! думаше младата жена и проливаше сълзы, а братъ ѣ като ѣхъ гледаше мило, думаше ѣ.

— Ахъ Филто! сестро, незнаешъ какво ми стана като си припомнѣхъ когато чухъ най-напрѣдъ въ Парижъ жалостното извѣстіе за смъртътъ на баща си и въ какво бѣдно и окаяно състояніе ся намѣрихъ отведнѣжъ, и колко пакъ ми ся кѣсаше сърдцето, когато си дойдохъ и въ намѣрихъ съ покойнытъ ни лелѣхъ въ едно таквозъ положеніе, въ какво утѣсненіе бѣхте. И какъ е възможно да забравѣхъ дѣлъностьтъ си. О! ако да бѣ възможно да видѣхъ Божіето правосудіе да накаже тѣзи прѣстѣпници и виновници!

Така нѣкакъ, продължавахъ да си приказватъ братѣтъ и сестрата, а двѣникитъ дѣчица сѣдѣхъ смиренно и слушахъ нажалено скръбныйтъ разговоръ на двѣтъ най-мили за тѣхъ въ свѣтътъ смѣщества, когато вратата ся похлопахъ.

Вечерній мракъ бѣше докаралъ нуждытъ да ся запалѣтъ свѣщи въ кѣщи. И Филта, като зе свѣщъ на рѣкѣ слѣзе да отвори вратата.

Като ся отвори хъ вратата г. Ааристъ, приблиднѣхъ; распѣхтенъ, съ разрошенъ косъ и въ едно съвсѣмъ странно състояніе, влѣзе прѣвъ.

— Тукъ ли е той? рече.